

Bu gezide,
Gaziantep, Mardin ve Şanlıurfa'ya gittik

SIHIRLI TELESKOP

ÖYKÜ
yayincılık

Sihirli Teleskop

Üç katlı evimizin üçüncü katında, büyükbabam ve büyükannem oturuyordu. Üçüncü katla çatı arasındaysa tavan arası dediğimiz bölüm bulunuyordu. Tavan arasını büyükbabam kullanıyor ve zamanının çoğunu burada geçiriyordu.

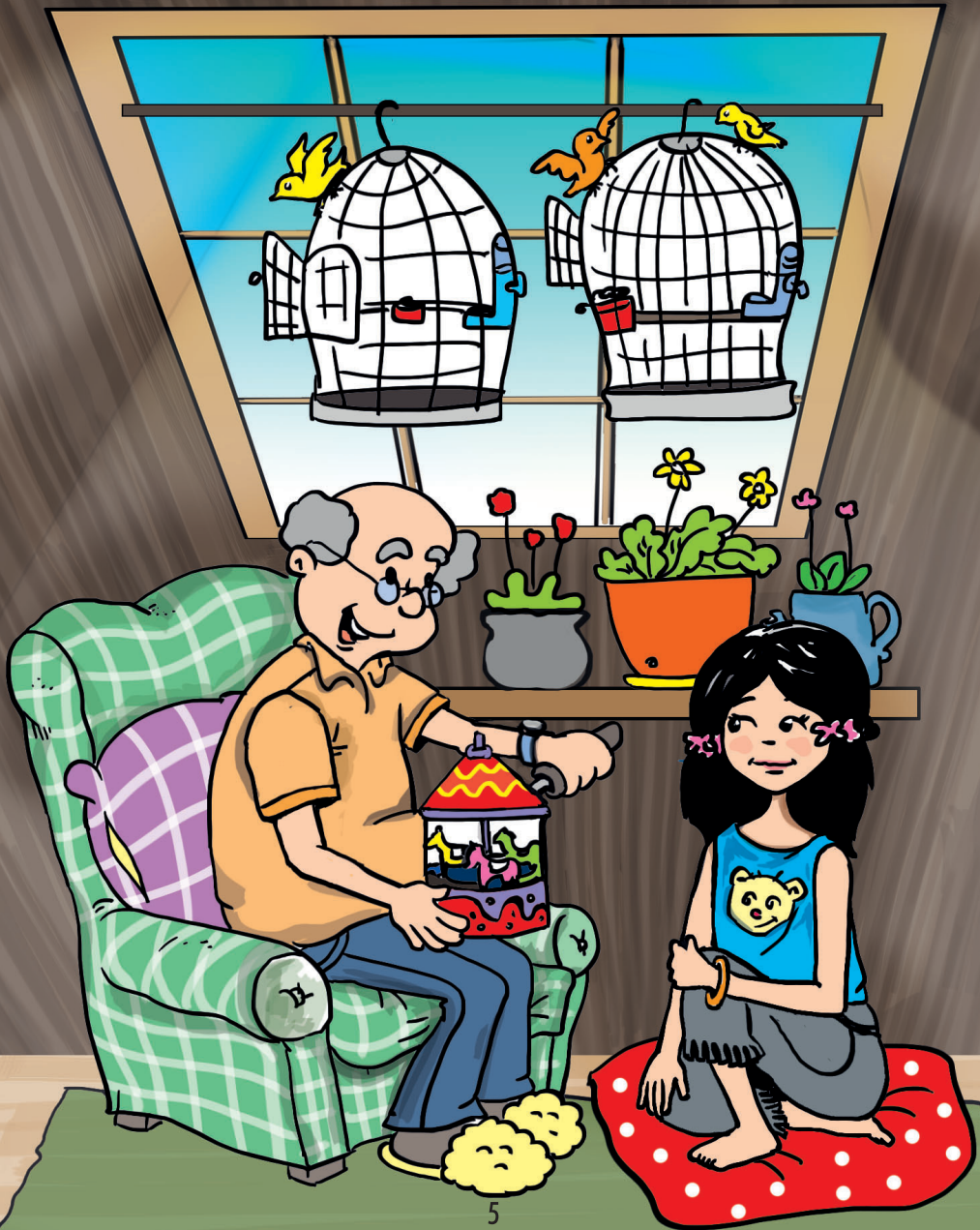
Ben de her fırsatta, büyükbabamın yanına; tavan arasındaki geniş odaya gidiyordum. İçerideki her eşya, büyükbabam için çok önemli. İçlerinden bir tanesine dokunacak olduğumda büyükbabam:

– Nehirciğim, dur ben vereyim sana onu. Şimdi düşer, kırılır. Senden önemli değil elbette. Ancak çok büyük manevi değeri var, diyordu.

Büyükbabamın bu tutumu, çok hoşuma gidiyordu. Onun bu eski eşyalara verdiği değer, bende hayranlık uyandırıyor. Onun için çok değerli olan bu eşyaları, ben de çok önemsiyordum. Büyükbabama sık sık şakalar yapıyordum. Orada burada bulunan eşyalara dokunuyor, her seferinde büyükbabamın heyecanlanışına kıkır kıkır gülüyordum.

Büyükbabam; bu eski eşyaların her sabah tozunu alır, onlarla konuşur, onları onarırdı. Pencere kenarlarına astığı minik kafeslerdeki kanarya kuşlarını beslerdi. Mutluluk içinde şakıyan kanaryalarına ısılığıyla eşlik eder, pencerelerin kenarında yetiştirdiği bitkileri sulardı.

Bitkileri, kuşları büyükbabamı çok severdi. Birçok evin tavan araları tozlanmış, her köşesi örümcek ağılarıyla kaplanmış durumdadır. İçindeki eşyalar ise çoktan unutulup gitmiştir.

Bizim evin tavan arası ise büyükbabamın emekleriyle yemyeşil bitkilerin süslediği, kuşların öttüğü, tertemiz bir bölümdü.

Cumartesi sabahı kahvaltıdan sonra tavan arasına, büyükbabamın yanına çıktım.

Pencereden süzülen güneşin ışığında, koltuğuna oturmuş eski bir oyuncak atlı karıncayı onarıyordu. Daha önce hiç görmemiştim bu oyuncayı.

– Yeni mi bu büyükbabacığım, diye sordum.

– Yeni olur mu hiç Nehirciğim? Bu oyuncayı anne altıncı yaş gününde almıştı. Atlı karıncayı görünce çok sevinmişti. Gece gündüz bu oyuncakla oynuyordu. Atlı karıncanın dönerken çalan beş melodiyi de ezberlemişti. Atlar aşağıya ve yukarıya doğru yükselerek dönerken annen de neşeli ezgiye eşlik ediyordu.

Büyükbabama baktım. Bunları anlatırken gözleri dolmuştu.

– Nerede duruyordu bu oyuncak?

– Köşedeki dolabın içinde Nehirciğim.

– O dolabın içine hiç bakmamıştım büyükbaba. Bakabilir miyim? İçinde başka nelerin olduğunu merak ediyorum.

– Elbette bak yavrum ancak bir şey almak istersen bana söyle, ben sana vereyim. Birçok eşyanın kenarı köşesi kırık, elini kesmesin.

Gülümsedim.

– Peki büyükbabacığım.

Dolabın kapağını açtığımda raflarda duran oyuncakları, kupaları, radyoyu, küçük el fenerini ve diğer eşyaları ilgiyle inceledim. Bir köşede durmakta olan, mikroskoba benzeyen bir araç çok dikkatimi çekmişti.

– Büyükbaba bu nedir, mikroskop mu, diye sordum.

– Aman, sakın ona dokunma Nehir! O bir teleskop.

– Teleskop mu? Hiç bu kadar küçük bir teleskop olur mu?

– Evet Nehirciğim. Bu, çok özel bir teleskop. Bir minyatür.

– Bu annemin teleskobu muydu?

– Hayır çocuğum. Bu teleskobu ilkokulu bitirdiğimde babam bana armağan etmişti.

– O kadar eski mi, diye sordum. O günlerde böyle bir teleskop kolayca bulunabilir miydi?

– Elbette bulunması güçtü. Babam, gökyüzünü gözlemlemeyi çok istediğimi biliyordu. Bu teleskobu benim için çok uzak bir ülkeden getirtmişti.

Büyükbabam da ben de çok duygulanmıştık.

– Bu teleskop senin için çok önemli olmalı büyükbaba, dedim.

– Hem de çok önemli Nehirciğim. Yaşamım boyunca, bu teleskoba çok önem verdim. Yıllar sonra bu teleskoba her baktığımda babamı ve onunla geçirdiğimiz güzel günleri anımsıyorum.

– Bu teleskopla gökyüzünü incelemek çok heyecan verici olmalı, dedim.

Büyükbabam, tavan arasının balkonu konumunda olan terası işaret ederek:

– Evet Nehirciğim. Babamla bu terasta bakardık gökyüzüne. Babam bana yıldızların adlarını öğretirdi.

– Büyükbabacığim, teleskobunla bu gece yıldızlara bakabilir miyiz?

Büyükbabamın yüzü gölgelendi. Elinde bir hazine gibi tuttuğu teleskobuna bakarak:

– İşe yarayacağını sanmıyorum, dedi. Çok eskidi. Biraz sarsıldığında parçalanabilir.

Odama dönmüştüm; ancak teleskobu aklımdan çıkaramıyordum. Penceremi açarak gökyüzüne baktım. Güneş tam tepeye yükselmişti. Yıldızları görebilmek için henüz çok erkendi.

Teleskop çok iyi durumda görünüyordu. Acaba teleskop gerçekten

dedemin söylediği gibi hemen parçalanıp dağılabilir miydi? Mırıldandım:

– Parçalanacağını hiç sanmıyorum.

Akşam yemeğinde ve daha sonraki saatlerde teleskobu aklımdan çıkaramıyordum.

Uyumak için yatağıma girdiğimde teleskobun hayali, tđm çekiciliğiyle karđımda duruyordu. Bir tđrlđ uyuyamıyordum.

Kalktım. Pencereyi açarak gđkyđzđne baktım. Yıldızlar pırl pırl parlıyordu. Evdeki tđm sesler kesilmişti. Annem, babam ve ablam ırmak çoktan yataklarına girmiş ve uykuya dalmışlardı.

Sevgili kedim şonnim, penceremin altındaki minderinden şaşkın gđzlerle beni izliyordu. Sanki yapacaklarımı anlamış gibi bakışlarıyla bana "Sakin yapma!" diyordu.

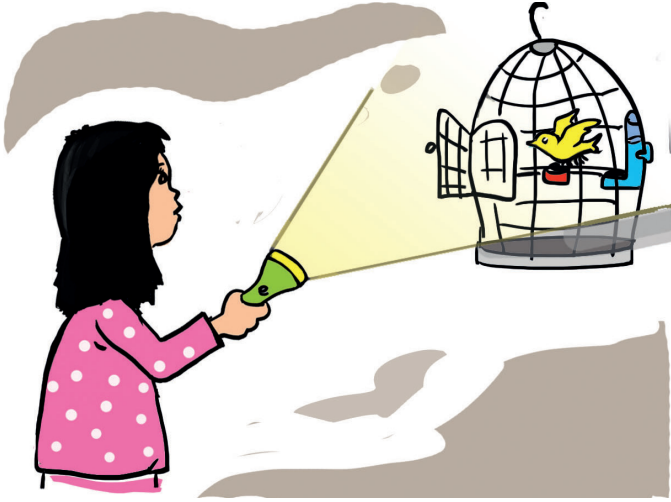
İçimden gelen ses de bana "Yapma! Sakın yapma!" diyordu. Ancak başka bir ses "Ne kötülük var ki bunda? Teleskobu alarak yıldızlara bakacağım. Sonra yine yerine koyarım." diyordu.

Ben, içimde birbiriyle tartışan tüm bu sesleri duymazdan gelerek uzanıp el fenerimi aldım. Odamdan çıktım. Koridor çok karanlıktı. Benim odam, evimizin ikinci katındaydı. El fenerinin ışığıyla çevremi aydınlatarak salondan geçtim. Merdivenlerden çıktım. Çok heyecanlanmıştım. Kalbim, yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Üçüncü kata çıktığımda büyükbabamın yatak odasından gelen horlama sesini işiterek rahatladım. Bazı günler, geç saatlere kadar tavan arasında zaman geçirirdi.

Tavan arasının kapısına vardığımda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Yerde duran hiçbir eşyaya çarpmamaya özen göstererek teleskobun durduğu dolaba doğru ilerlerdim. Fenerin ışığıyla gözleri kamaşarak uykusundan uyanan kanarya Cici:

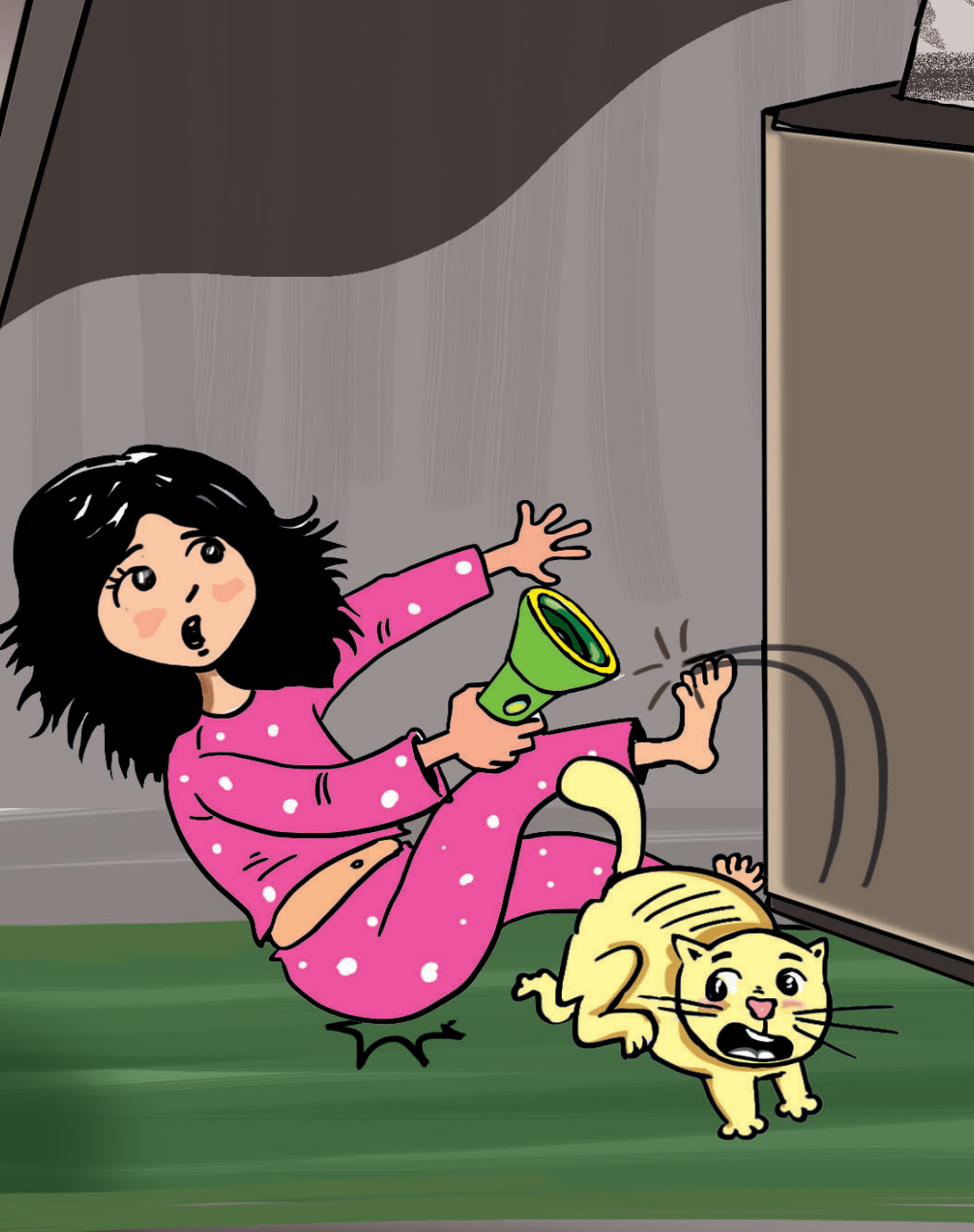
– Ciiik, diyerek incecik sesiyle öttü ve bunu yaparak sanki bana “Yapma! Vazgeç! Teleskobu alma!” der gibiydi.

Bu sırada ayağım; kaygan, yumuşak, tüylü bir şeye değdi. Birden dehşete kapılarak sıçradım ve denge-mi kaybettim. şimdi halının üzerinde boylu boyunca yatıyordum. Hızla düşmüştüm ve fener hl elimdeydi. Dşşmn ardından "meavyyh ciyaaak" şeklinde bir feryat yükseldi ve fenerin cılız ışığında, merdivenlerden aşağıya hızla inen meraklı kedim şonnim'i gördüm.

Bir süre kımıldamadan halının üzerinde öylece yattım. Dedem en hafif bir seste uykusundan uyanırdı. Tıpkı annem ve babam gibi. Ancak bu kez uyanan olmamıştı. řu anda en doğru olan şey; hemen fenerimi alıp odama gitmek ve yapmaya çalıştığım bu kötü işi unutmak olacaktı. Ancak beni yönlendiren ve ona yenik düştüğüm merakım, doğru olanı yapmaktan alıkoyuyordu.

Yeterince bekledikten sonra ayağa kalkarak yenden dolaba yöneldim. Yavaşça dolabın kapağını açarak minik teleskobu aldım. Büyük bir heyecanla basamakları ağır ağır inerek odama gittim.

Yıldızlar beni bekliyordu. Gökyüzünde her gnknden daha fazla parlıyorlardı sanki "nce bana bak!" dermiş gibi yanıp sönüyor, göz kırıyorlardı.

Teleskobu, penceremin kenarında bulunan masamın kenarına koyup gökyüzünü rahatlıkla izleyebileceğim bir konuma getirdim. Acaba yıldızları yakından görebilecek miydim? Belki de orada yaşayan birileri vardı ve bana el sallarlardı. Benimle yaşıt bir çocuk bile olabilirdi bu! Onunla dost olur ve her gece bu saatlerde, teleskobum aracılığıyla onunla arkadaşlığımızı ilerletirdik.

Odanın ışıklarını kapattım ve teleskobuma yöneldim. Teleskobun neresinden bakmam gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Farklı şekillerde bakmayı denedim ama hiçbir şey göremiyordum. El fenerinin ışığında, teleskobu inceliyordum. Acaba yıldızları görebilmem için neresinden bakmam gerekiyordu? Tam bu sırada teleskobun alt kısmına özenle sarılmış kabloyu ve ucundaki fişi gördüm. Kendi kendime:

– Elektrikle çalışıyor, diye fısıldadım.

El yordamıyla duvardaki pirizi ararken Şonnim yine ayaklarımın arasında dolaştı ve ayağım yeniden kaydı. Bir kez daha düşmüştüm ve Şonnim de dehşet içinde bu kez, tavan arasına doğru kaçmaya başlamıştı. Büyük bir üzüntü içinde doğrulduğumda minik teleskobun üç parçaya ayrılmış olduğunu gördüm.

Gözlerimden boşanan yaşları silerken büyük bir pişmanlık içindeydim. Bitkin bir şekilde, ayaklarımı sürükleyerek tavan arasına çıktım ve teleskobu aldığım yere bıraktım. Elimde kalan parçalarını da kenarına bıraktım. Dolabın kapağını yeniden kapayarak odama döndüm.

Ertesi sabah, serviste sessiz ve üzgün duruşum arkadaşlarımın hemen dikkatini çekmişti. Aylin:

– Nehir, neden bu kadar sessizsin? Çok da solgun görünüyorsun. Acaba hasta mısın?

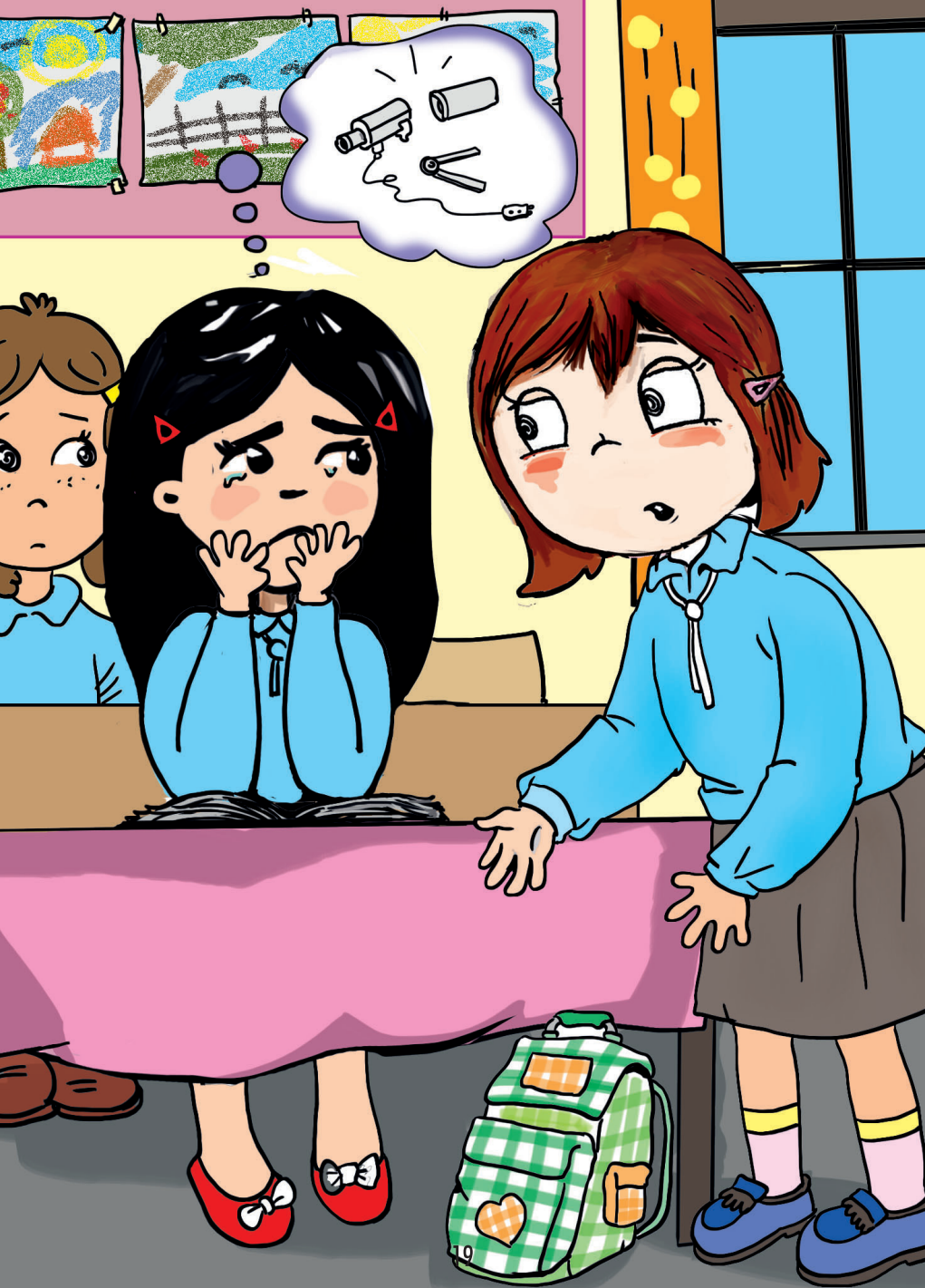
– Yok, dedim bitkin bir sesle. Gece hiç uyuyamadım ondan olacak.

Aylin, kaçamak bir bakışla ağlamaktan şişmiş ve yaşlarla dolu gözlerime baktı. Fazla soru sormadan elindeki kitabı okumaya başladı.

Okulda, üçüncü derse kadar hiç kimseyle konuşmadım. Sonunda Aylin daha fazla dayanamayarak:

– Nehir, söylesene kuzum, neyin var? Kötü bir şey mi oldu? Seni iyi tanırım. Benden bir şey gizliyorsun.

Cevap vermedim. Büyük bir üzüntüyle gözlerimi kapattım. Nasıl anlatacaktım? Yaptığım o kadar kötü bir şeydi ki en yakın arkadaşım ile bile paylaşmaya utanıyordum.

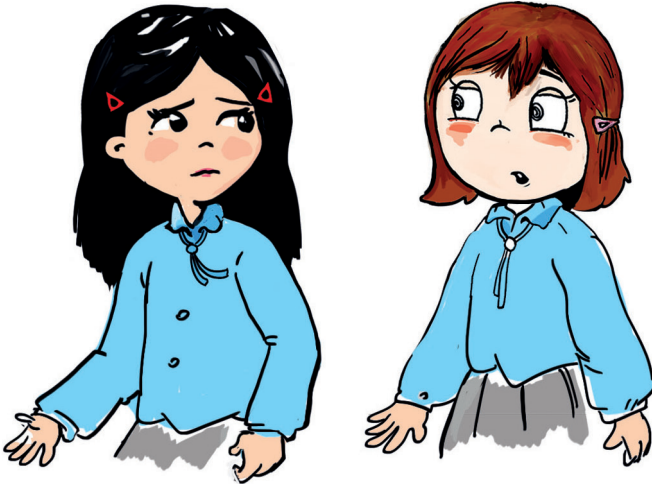

Güçlükle işitilebilen bir sesle:

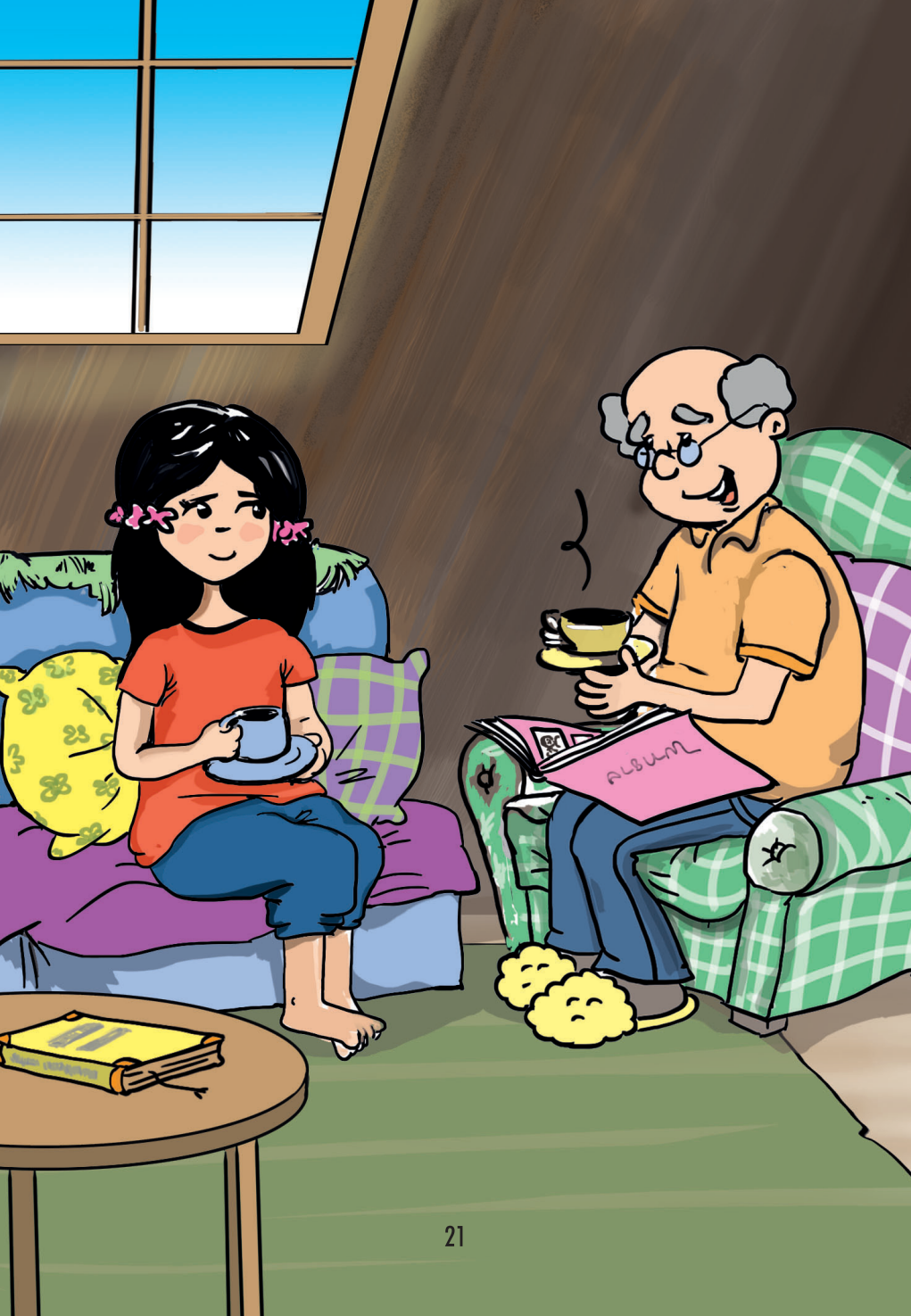
– B y k bir hata yaptım, dedim.  ok b y k bir hata...

– Ne yaptın, diye sordu Aylin.

– Anlatamam... Yapamam, hen z hazır değilim.

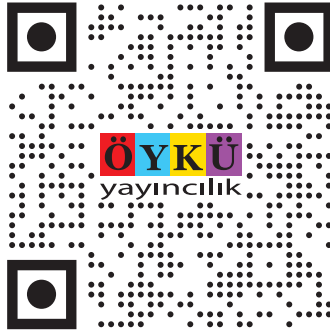

Bu sözleri güçlükle söyledikten sonra ağlayarak okulun bahçesine  ıktım. Herkes, şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Yanıma yaklaşmak isteyenlere uzak durmalarını işaret ediyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Eve dönüş saati yaklařtıķ a kalbim; üzüntü, pişmanlık ve korku içinde sızlıyordu. B y kbabamı hatırladıķ a duyduğum bu üzüntü ve pişmanlıklar katlanarak çoğalıyordu.

Hikâyenin tamamı 80 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com